Нанесло на небо,
Нанесло повно
На голубе небо
Білої вовни.
Ходить Парка-прялка,
Вибирає ретельно
Найбілішу нитку
На своє веретено.
Найбілішу нитку
На блакитнім полі
Вибирає Парка
Для моєї долі.
– Ой ти Парко-прялко, –
Я веду розмову,–
Я не хочу білу,
Хочу кольорову,
Щоб цвіли барвисто
Радості і болі
На моєму чистім
Полотні долі.–
Та сміється Парка:
– Ет, була б охота,
Кольори, дівчино,
То твоя турбота... –
...І пливуть по небу
Голубим човном
Величезні скирти
Білої вовни...